

РЕШЕНИЕ

№ 12950

гр. София, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20221110126159 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от името на Д. Л. л, ЕГН ***** против НюПакинг ЕООД, ЕИК *****, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни искове, с които се иска осъждането на ответното дружество да заплати на ищеца суми, както следва: 1/ сумата от 3620,50 лева, представляваща незаплатено трудово възнаграждение за месеците юли 2021 г., август 2021 г., септември 2021 г., октомври 2021 г. и ноември 2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 19.05.2022 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане; 2/ сумата от 223,06 лева, представляваща лихва за забава за периода 01.08.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата за незаплатено трудово възнаграждение; 3/ сумата от 350,00 лева, представляваща дължимо обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 19.05.2022 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане; 4/ сумата от 14,00 лева, представляваща лихва за забава за периода 18.12.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата за дължимо обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г.; 5/ сумата от 800,00 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020 и 2021 г., ведно със законна лихва върху

горепосочената сума, считано от 19.05.2022 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане; 6/ сумата от 32,00 лева, представляваща лихва за забава за периода 18.12.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020 и 2021 г.

С разпореждане № 45794/25.05.2022 г., постановено по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съдът е оставил исковата молба без движение, като е указал на ищеца, в едноседмичен срок от получаване на препис от настоящото разпореждане, да отстрани констатираните нередовности на исковата молба, като: 1/ по отношение на претенцията за сумата от 350,00 лева, представляваща дължимо обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г., изложи ясни, конкретни и безпротиворечиви твърдения за факти и обстоятелства, на които основава претенцията си, като посочи изрично основанието, на което претендира сумата от 350,00 лева (договорно и/или извъндоговорно - в това число деликт, неоснователно обогатяване и/или друго); 2/ по отношение на претенцията за сумата от 800,00 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020 и 2021 г., посочи изрично размера на платения годишен отпуск за 2020 г., респективно 2021 г. /в дни/, който е останал неизползван към твърдяната в исковата молба дата на прекратяване на трудовото му правоотношение с ответното дружество.

По делото е депозирана уточнителна молба вх. № 111848 от 02.06.2022 г. от името на ищеца, с която са изпълнени указанията на съда, дадени с разпореждане № 45794/25.05.2022 г. разпореждане № 45794/25.05.2022 г., постановено по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, като е посочено, че претендираната сума в размер на 350,00 лева, представляваща дължимо обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г. се претендира на договорно основание, като претенцията се основава на обстоятелството, че след като ищцата е представила пред ответното дружество издадения ѝ болничен лист, работодателят не го е обработил, не го е изпратил към НОИ, в резултат от което и на ищцата не е изплатено обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г. По отношение на претенцията за сумата от 800,00 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020 и 2021 г., е посочено, че ищцата не е ползвала 20 работни дни платен годишен отпуск за

2020 г. и 20 работни дни платен годишен отпуск за 2021 г., които към датата на депозиране на исковата молба в съда не са изплатени от ответното дружество.

В исковата си молба ищецът твърди, че се намирал в трудово правоотношение с ответника по силата на сключен трудов договор, съгласно който заемал длъжността „продавач-консултант“ при ответното дружество. Поддържа, че на 23.04.2021 г. отправил до ответника предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение, но след изтичане на срока на предизвестieto не бил освободен от работа, като по молба на ответната страна останал да работи. Ищецът поддържа, че след известен период от време поискал отново трудовият му договор да бъде прекратен, в резултат на което ответникът издал заповед за прекратяване на трудовото правоотношение от 13.12.2021 г., като ищцовата страна била освободена от длъжност на 18.12.2021 г., без заповедта да ѝ е връчвана. Твърди се в исковата молба, че при прекратяване на трудовия договор ответникът не е изплатил на ищцата дължимите трудови възнаграждения за месеците юли 2021 г., август 2021 г., септември 2021 г., октомври 2021 г. и ноември 2021 г. в общ размер от 3620,50 лева, както и дължимо обезщетение за временна неработоспособност за периода 30.11.2021 г. - 13.12.2021 г. в размер от 350,00 лева, като мотивирал отказа си с аргумента, че не е спазен тримесечният срок на предизвестieto по чл. 221 КТ, респективно, че в полза на ищцата не се дължат трудови възнаграждения или обезщетения във връзка с трудовото правоотношение. Ищецът твърди, че ответникът не му е изплатил и сума в размер на 800,00 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 20 работни дни през 2020 г. и 20 работни дни през 2021 г. Предвид неизпълнението на главните задължения на съответните падежи, ищецът претендира и сумата от 223,06 лева, представляваща лихва за забава за периода 01.08.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата за незаплатено трудово възнаграждение, сумата от 14,00 лева, представляваща лихва за забава за периода 18.12.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата за дължимо обезщетение за временна неработоспособност за периода 30.11.2021 г. - 13.12.2021 г. и сумата от 32,00 лева, представляваща лихва за забава за периода 18.12.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 20 работни дни за 2020 г. и 20 работни дни за 2021 г.

Предвид горното, се моли, за уважаване на предявените искиове и за осъждането на ответното дружество да заплати на ищеца суми, както следва: 1/ сумата от 3620,50 лева, представляваща незаплатено трудово възнаграждение за месеците юли 2021 г., август 2021 г., септември 2021 г., октомври 2021 г. и ноември 2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 19.05.2022 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане; 2/ сумата от 223,06 лева, представляваща лихва за забава за периода 01.08.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата за незаплатено трудово възнаграждение; 3/ сумата от 350,00 лева, представляваща дължимо обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 19.05.2022 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане; 4/ сумата от 14,00 лева, представляваща лихва за забава за периода 18.12.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата за дължимо обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г.; 5/ сумата от 800,00 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020 и 2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 19.05.2022 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане; 6/ сумата от 32,00 лева, представляваща лихва за забава за периода 18.12.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020 и 2021 г.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК, от името на ответното дружество не е депозиран отговор на исковата молба.

След изтичане на законоустановения срок по чл. 131 ГПК от името на ответното дружество е депозиран отговора на исковата молба, с който е изразено становище по предявените за разглеждане в настоящото производство искиове. Изложеното е становище се допустимост, но неоснователност на предявените искиове. Не са оспорва наличието на съществувало валидно трудово правоотношение между страните в производството по безсрочен трудов договор, сключен на 31.10.2012 г., по силата на което ищцата е заемала в ответното дружество длъжността „продавач-консултант“. Излагат се подробни съображения за неоснователност на предявените искиове и се представят документи, за които се моли да бъдат приобщени към доказателствения материал по делото, в това

число 6 бр.фишове за начислено трудово възнаграждение за периода м.07.2021 – м.12.2021г. сметки за дневния оборот за периода м.07.2021 – м.11.2021г., 2 бр. болнични листове - скрийншот от приложение Вайбър.

С молба вх. № 215678/13.10.2022 г., подадена от името на ищцата, е релевирано искане с правно основание чл. 214 ГПК, за допускане изменение в размера на предявените иски, както следва: предявеният иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ да се счита предявен за сумата от 3610,62 лева в брутен размер /като е посочена чиста сума за получаване в размер на 2804,08 лева/, вместо първоначалния заявен размер от 3620,50 лева; предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сума, представляваща лихва за забава върху главницата за неплатени трудови възнаграждения да се счита предявен за сумата от 179,88 лева, вместо първоначално заявения размер от 223,06 лева; предявеният иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ за сума, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск да се счита предявен за сумата от 476,14 лева, вместо първоначалния заявен размер от 800,00 лева; предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 за сума, представляваща лихва за забава върху главницата, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск да се счита предявен за сумата от 18,38 лева, вместо първоначалния размер от 32,00 лева; предявеният иск за главница, представляваща обезщетение за временна неработоспособност за м.12.2021 г. да се счита предявен за сумата от 284,83 лева, вместо първоначалния заявен размер от 350,00 лева; предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 за сума, представляваща лихва за забава върху главницата, представляваща обезщетение за временна неработоспособност за м.12.2021 г. да се счита предявен за сумата от 7,80 лева, вместо първоначално заявения размер от 14,00 лева.

С определение, постановено в проведеното на 17.10.2022 г. открито съдебно заседание по делото, съдът, като е взел предвид, че искането с правно основание чл. 214, ал. 1 ГПК е направено в законоустановения срок по чл. 214, ал. 1, изр. 3 ГПК, е допуснал исканото изменение в размерите на предявените за разглеждане в настоящото производство иски, както следва: предявеният иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ да се счита предявен за сумата от 3610,62 лева в брутен размер /като е посочена чиста сума за получаване в размер на 2804,08 лева/, вместо първоначалния заявен размер от

3620,50 лева; предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сума, представляваща лихва за забава върху главницата за неплатени трудови възнаграждения да се счита предявен за сумата от 179,88 лева, вместо първоначално заявения размер от 223,06 лева; предявеният иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ за сума, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск да се счита предявен за сумата от 476,14 лева, вместо първоначалния заявен размер от 800,00 лева; предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 за сума, представляваща лихва за забава върху главницата, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск да се счита предявен за сумата от 18,38 лева, вместо първоначалния размер от 32,00 лева; предявеният иск за главница, представляваща обезщетение за временна неработоспособност за м.12.2021 г. да се счита предявен за сумата от 284,83 лева, вместо първоначалния заявен размер от 350,00 лева; предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 за сума, представляваща лихва за забава върху главницата, представляваща обезщетение за временна неработоспособност за м.12.2021 г. да се счита предявен за сумата от 7,80 лева, вместо първоначално заявения размер от 14,00 лева.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 162, ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО вр. чл. 82 ЗЗД, чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД.

С оглед допуснатото в настоящото производство изменение в размерите на предявените иски, и доколкото съдът е десезиран с разглеждането на претенциите за разликата над претендирания в производството размер, след допуснатото изменение, до пълния първоначално предявен размер на претенциите, настоящият съдебен състав намира, че производството по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, следва да бъде частично прекратено, както следва: 1/ по иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ - за сумата от 9,88 лева, представляваща разликата между първоначално заявения размер на претенцията от 3620,50 и размера на претенцията след допуснатото изменение на така предявения иск от 3610,62 лева; 2/ по иска с правно

основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сума, представляваща лихва за забава върху главницата за неплатени трудови възнаграждения - за сумата от 43,18 лева, представляваща разликата между първоначално заявения размер на претенцията от 223,06 и размера на претенцията след допуснатото изменение на така предявения иск от 179,88 лева; 3/ по иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ за сума, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск - за сумата от 323,86 лева, представляваща разликата между първоначално заявения размер на претенцията от 800,00 и размера на претенцията след допуснатото изменение на така предявения иск от 476,14 лева; 4/ по иска с правно основание чл. 86, ал. 1 за сума, представляваща лихва за забава върху главницата, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск – за сумата от 13,62 лева, представляваща разликата между първоначално заявения размер на претенцията от 32,00 и размера на претенцията след допуснатото изменение на така предявения иск от 18,38 лева; 5/ по иска за главница, представляваща обезщетение за временна неработоспособност за м.12.2021 г. – за сумата от 65,17 лева, представляваща разликата между първоначално заявения размер на претенцията от 350,00 и размера на претенцията след допуснатото изменение на така предявения иск от 284,83 лева; 6/ по с правно основание чл. 86, ал. 1 за сума, представляваща лихва за забава върху главницата, представляваща обезщетение за временна неработоспособност за м.12.2021 г. – за сумата от 6,20 лева, представляваща разликата между първоначално заявения размер на претенцията от 14,00 и размера на претенцията след допуснатото изменение на така предявения иск от 7,80 лева.

С молба вх. № 215678/13.10.2022 г., подадена от името на ищцата, се прави искане и за осъждане на ответното дружество да заплати в полза на ищцата и суми, представляващи обезщетения за временна неработоспособност за месец ноември 2021 г., както следва: сумата от 71,43 лева, дължима от работодателя и сумата от 130,55 лева, дължима от НОИ. Така заявената с молбата от 13.10.2022 г. претенция, по становище на настоящия съдебен състав, представлява нов иск, с изрично заявени от ищцата нови основание и петитум, които се заявяват едва с молбата от 13.10.2022 г. /т.е. не само след образуване на делото, но и след извършената от съда размяна на книжа и след постановяване на определението по чл. 140 ГПК, в което е обективизиран проект за доклад по делото/. Доколкото така

заявената претенция за суми, представляващи обезщетения за временна неработоспособност за месец ноември 2021 г., по съществото си представлява нов иск, който се предявява от ищеца след размяната на книжа по делото и след постановяване на определението по чл. 140 ГПК в производството, в което е обективиран проекта за доклад по делото, то настоящият съдебен състав намира, че разглеждането ѝ в настоящото производство не е допустимо, доколкото с предявяването ѝ се цели последващо обективно кумулативно съединяване на искове /след размяната на книжа и постановяване на определение по чл. 140 ГПК в производството/, каквото не е допустимо от действащия към настоящия момент процесуален закон.

В допълнение, следва да се посочи, че с разпореждане № 45794/25.05.2022 г., постановено по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съдът е оставил исковата молба без движение, като е указал на ищеца, в едноседмичен срок от получаване на препис от разпореждането, да отстрани констатираните нередовности на исковата молба, като уточни претенцията за сумата от 350,00 лева, представляваща дължимо от работодателя обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г., и изложи ясни, конкретни и безпротиворечиви твърдения за факти и обстоятелства, на които основава претенцията си, като посочи изрично основаниято, на което претендира сумата от 350,00 лева. В изпълнение на указанията, ищецът е имал възможността да уточни претенцията си и ако счита, че същата обхваща, както месец декември 2021 г., така и месец ноември 2021 г., то е следвало изрично да го заяви в предоставения му за това срок от съда. Ищецът, обаче, с молбата си от 02.06.2022 г., изрично е посочил, че претендираната сума в размер на 350,00 лева, представлява дължимо от работодателя обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г., като претенцията се основава на обстоятелството, че след като ищцата е представила пред ответното дружество издадения ѝ болничен лист, работодателят не го е обработил, не го е изпратил към НОИ, в резултат от което и на ищцата не е изплатено обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г. Предвид горното и доколкото и в исковата молба, и в молбата уточнение от 02.06.2022 г., ищцата изрично е заявила, че сумата от 350,00 лева се претендира като дължимо от работодателя обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г., то заявената на по-късен етап

от производството /след размяна на книжа между страните и постановяване на определението по чл. 140 ГПК/ претенция и за сума, представляваща обезщетение за временна неработоспособност за месец ноември 2021 г., не е допустима и не следва да бъде разглеждана от решаващия съдебен състав.

В останалите части исковете са допустими и подлежат на разглеждане по същество.

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ:

За основателността на този иск в тежест на ищеца е да докаже, че е престирирал съобразно уговореното, а за ответника е възникнало задължението за заплащане на месечно трудово възнаграждение в претендирания размер.

В тежест на ответника при установяване на горните факти е да докаже заплащането на трудовото възнаграждение, както и обстоятелствата изключващи или намаляващи задълженията му в претендирания с исквата молба размер.

Между страните не е спорно и се установява от събраните по делото доказателства, че през процесния период/ месец юли 2021 г. – месец ноември 2021 г./ същите са били обвързани от валидно възникнало и съществувало трудово правоотношение по безсрочен трудов договор, сключен на 31.10.2012 г., по силата на което ищцата е заемала в ответното дружество длъжността „продавач-консултант“, както и че през същия период, ищцата е престирирала труд, съобразно уговореното между страните.

Единствения спорен между страните въпрос, касаещ претенцията с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, е този, дали от страна на работодателя е заплатено дължимото се в полза на ищцата трудово възнаграждение за положения от последната труд при дружеството – работодател през процесния период.

За установяване на обстоятелството, че от страна на работодателя е заплатено дължимото се в полза на ищцата трудово възнаграждение за положения от последната труд при дружеството – работодател през процесния период по делото са представени платежни фишове за месеците юли 2021 г., август 2021 г., септември 2021 г., октомври 2021 г., ноември 2021 г. и декември 2021 г. Видно от така представените платежни фишове, същите не носят подпис за „получил сумата“, респективно, настоящият съдебен състав намира, че същите не са годно доказателства за установяване на

обстоятелството, че от страна на работодателя е заплатено дължимото се в полза на ищцата трудово възнаграждение за положения от последната труд при дружеството – работодател през месеците юли 2021 г., август 2021 г., септември 2021 г., октомври 2021 г., ноември 2021 г. и декември 2021 г. Представени са и „сметки за дневния оборот за периода м. юли 2021 г. – м. ноември 2021 г.“, за които се твърди, че се отнасят за обекта, в който е работила ищцата. Горепосочените извадки от „сметки за дневния оборот“ не са подписани и не представляват годно доказателство, което да установява по безспорен и категоричен начин заплащането на трудово възнаграждение в полза на ищцата, дължимо за отработеното време при ответното дружество през процесния период. Действително в същите са налице отбелязвания за суми, посочени като „аванс Д.“. От друга страна, обаче, както върху представените извадки от „сметки за дневен оборот“, така и върху платежните фишове и платежни ведомости на ответното дружество за процесния период, не е налице подпис на ищцата, удостоверяващ обстоятелството, че същата е получила от работодателя уговореното между страните трудово възнаграждение, дължимо ѝ се за положения при ответното дружество труд през процесния период, което обстоятелство изрично беше потвърдено и от представителя на ответното дружество в проведеното на 17.10.2022 г. открито съдебно заседание по делото. В представените извадки от „сметки за дневен оборот“ не се съдържа посочване, дали сумата е изплатена/предадена на ищцата. Не се съдържа и конкретно посочване на ищцата /посочено е единствено „аванс Д.“, като не може да се направи категоричен извод, че това се отнася именно до ищцата, доколкото в така представените извадки липса конкретно посочване, че същите се отнасят за обект на ответното дружество, респективно не е конкретизирано за какъв обект, стопанисван от кое лице, са съставените извадки от сметки за дневен оборот/. Не се съдържа подпис на ищцата за изплатено ѝ от работодателя и получено от нея трудово възнаграждение, включително и под формата на аванс. Не се ангажираха доказателства или направиха доказателствени искания за установяване на обстоятелството, че представените като приложения към исковата молба извадки от „сметки за дневен оборот“ са изготвяни и съставяни именно от ищцата, респективно и това твърдение на ответника, релевирано в отговора на исковата молба, остана недоказано в производството.

По делото е прието заключение на вещо лице по допуснатата, изготвена и неоспорена от страните в производството съдебно-счетоводна експертиза. Съдът намира, че вещото лице по изготвената и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза е отговорило ясно, обосновано и в пълнота на поставените задачи, като същевременно не възниква съмнение относно правилността на изводите, обективирани в заключението. Същото е изготвено от вещото лице при съобразяване с представените и приобщени към доказателствения материал по делото документи, както и след извършена справка в счетоводството на ответника, поради което и съдът намира, че следва да го кредитира напълно. От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява по делото, че при запознаване с приложените по делото доказателства, както и при извършената проверка в счетоводството на ответника, не се съдържат платежни ведомости, фишове и/или извадки от сметки от дневен оборот, които да носят подпис на ищцата. Вещото лице изрично е посочило, че представените ѝ за целите на изготвяне на заключението по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза справки за дневния оборот на ответното дружество, касаещи процесния период, са били без подписи.

Следва да се посочи, че настоящият съдебен състав напълно споделя цитираната в депозираните от името на ответното дружество писмени бележки съдебна практика на Върховен касационен съд, отнасяща се до претенцията с правно основание чл. 128, т. 2 КТ. Същевременно, обаче, разглежданите в цитираните решения казуси и въпроси са различни от процесните. Представените извадки от „сметки за дневен оборот“ не притежават характеристиките на разписка. Същите не съдържат подпис на ищцата, който да удостоверява получаване на посочените в извадките суми за аванс. Не съдържат и останалите изискуеми от нормативната уредба реквизити, за да се приеме, че същите представляват разписка за получване на посочените в същите суми за аванс.

Предвид всичко гореизложено, настоящият съдебен състав приема извод, че от страна на ответното дружество /чиято е доказателствената тежест/ не е проведено пълно и главно доказване на обстоятелството, че е заплатило дължимото се в полза на ищцата трудово възнаграждение за положения от последната труд при дружеството – работодател през

процесния период.

От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена, приета и неоспорена от страните в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че размерът на брутното трудово възнаграждение на ищеца за периода м.07.2021 г. – м.11.2021 г. /включително/ е в размер на 3610,62 лева, а дължимият нетен размер, след извършване на удържки, е в размер на 2804,08 лева.

От обсъдените по-горе доказателства се налага извод, че през процесния период и по силата на трудов договор № № 10 от 31.10.2012 г., ищецът е полагал труд при ответното дружество, по валидно възникнало между тях трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал при ответника длъжността „продавач-консултант“, като същевременно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установи, че общият размер на неизплатеното брутно трудово възнаграждение на ищеца за процесния период е в размер на 3610,62 лева. От страна на ответника /чиято е доказателствената тежест/ не беше проведено пълно и главно доказване на обстоятелството, че е извършено плащане на дължимото в полза на ищеца трудовото възнаграждение за процесния период, както и обстоятелства изключващи или намаляващи задълженията му в претендирания от ищеца размер. Не са представени и доказателства, че дължимите удържки от трудовото възнаграждение на ищцата са действително извършени, поради което и в полза на ищцата следва да се присъди размера на неизплатеното ѝ брутно трудово възнаграждение за месеците юли 2021 г., август 2021 г., септември 2021 г., октомври 2021 г. и ноември 2021 г. /в какъвто смисъл е и трайната и безпротиворечива съдебна практика на Върховен касационен съд/.

Върху главницата, представляваща незаплатено трудово възнаграждение за месеците юли 2021 г., август 2021 г., септември 2021 г., октомври 2021 г. и ноември 2021 г., следва да се присъди и законна лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда /19.05.2022 г./ до окончателното изплащане на вземането.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 179,88 лева, представляваща лихва за забава за периода 01.08.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата

за незаплатено трудово възнаграждение:

За уважаването на предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже възникването и размера на главния дълг и изпадането на ответника в забава.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже погасяването на дълга.

Възникването на главно задължение за заплащане на дължимото в полза на ищеца трудово възнаграждение се установи в производството.

По аргумент от разпоредбата на чл. 358, ал. 2, т. 2 КТ при парични вземания изискуемостта се смята за настъпила в деня, в който по вземането е трябвало да се извърши плащане по надлежния ред.

Съгласно чл. 15 от процесния трудов договор № 10/31.10.2012 г. и от заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че между страните по процесното трудово правоотношение е уговорено, че дължимото трудово възнаграждение се изплаща ежемесечно между 20 и 30 число на месеца, следващ месеца за който се отнася. Следователно задължението за заплащане на дължимото трудово възнаграждение за конкретния месец е платимо между 20 и 30 число на месеца, следващ този, в който е положен труда /именно това се има предвид в разпоредбата на чл. 15 от процесния трудов договор под „следващ месеца за който се отнася“/, като след изтичането на срока по чл. 15 от процесния трудов договор, следва да се приеме, че ответникът е изпаднал в забава.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец юли 2021 г. е станало изискуемо на 30.08.2021 г., като считано от 31.08.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 31.08.2021 г. – 18.05.2022 г. /доколкото в производството се претендира и законна лихва върху главницата за неплатено трудово възнаграждение, считано от депозиране на исковата молба в съда – 19.05.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, поради което и за забавата в изпълнението на едно и също задължение не е допустимо да се присъди два пъти лихва за един и същи ден/ в размер на 52,50 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото

възнаграждение, дължимо за месец август 2021 г. е станало изискуемо на 30.09.2021 г., като считано от 01.10.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 01.10.2021 г. – 18.05.2022 г. /доколкото в производството се претендира и законна лихва върху главницата за неплатено трудово възнаграждение, считано от депозиране на исковата молба в съда – 19.05.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, поради което и за забавата в изпълнението на едно и също задължение не е допустимо да се присъди два пъти лихва за един и същи ден/ в размер на 46,27 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец септември 2021 г. е станало изискуемо на 30.10.2021 г., като считано от 31.10.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 31.10.2021 г. – 18.05.2022 г. /доколкото в производството се претендира и законна лихва върху главницата за неплатено трудово възнаграждение, считано от депозиране на исковата молба в съда – 19.05.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, поради което и за забавата в изпълнението на едно и също задължение не е допустимо да се присъди два пъти лихва за един и същи ден/ в размер на 40,23 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец октомври 2021 г. е станало изискуемо на 30.11.2021 г., като считано от 01.12.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 01.12.2021 г. – 18.05.2022 г. /доколкото в производството се претендира и законна лихва върху главницата за неплатено трудово възнаграждение, считано от депозиране на исковата молба в съда – 19.05.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, поради което и за забавата в изпълнението на едно и също задължение не е допустимо да се присъди два пъти лихва за един и същи ден/ в размер на 34,00 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Следователно, и с оглед изложеното по-горе, следва извод, че трудовото възнаграждение, дължимо за месец ноември 2021 г. е станало изискуемо на

30.12.2021 г., като считано от 31.12.2021 г. ответникът е изпаднал в забава относно изпълнението му и дължи лихва за тази забава за периода 31.12.2021 г. – 18.05.2022 г. /доколкото в производството се претендира и законна лихва върху главницата за неплатено трудово възнаграждение, считано от депозиране на исковата молба в съда – 19.05.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, поради което и за забавата в изпълнението на едно и също задължение не е допустимо да се присъди два пъти лихва за един и същи ден/ в размер на 27,58 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

Предвид гореизложените съображения, съдът намира, че искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сума, представляваща лихва за забава, дължима върху главницата за неизплатено трудово възнаграждение се явява основателен и доказан за периода 31.08.2021 г. – 18.05.2022 г. и за размера от общо 200,58 лева /изчислен по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/. Доколкото от ищцата се претендира сума в по-нисък размер /съобразно допуснатото изменение в размера на предявения иск/, а именно 179,88 лева, то при спазване принципа на диспозитивното начало, залегнал в разпоредбата на чл. 6, ал. 2 ГПК, предявеният иск, следва да бъде уважен за пълния предявен размер от 179,88 и за периода 31.08.2021 г. -18.05.2022 г., като за периода 01.08.2021 г. – 30.08.2021 г., искът следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ:

За основателността на този иск в тежест на ищеца е да докаже, че е работил по трудово правоотношение с ответника за посочения в исковата молба период, размера на неизползвания платен годишен отпуск, на дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск, респ. на последното брутно трудово възнаграждение – база за изчисляване на обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ.

В тежест на ответника е да докаже основанието за недължимост на претендираното обезщетение, респ. – плащането на исканата сума.

Установи се по делото, че през периода 31.10.2012 г. – 13.12.2021 г., между страните в производството е съществувало валидно възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищцата е заемала при ответното дружество длъжността „продавач-консултатн“, при уговорено брутно

месечно трудово възнаграждение в размер на 724,10 лева, като съгласно чл. 20, раздел VI от трудовия договор е уговорено, че работникът има право на 20 работни дни основен платен годишен отпуск.

От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установи в производството, че неизползваният платен годишен отпуск от ищцата е от 14 дни и е за 2021 г., като между страните по делото не е спорно, че същият не е използван от ищеца, респективно, че му се дължи обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, на който последният е имал право. От заключението на вещото лице по допуснатата в производството съдебно-счетоводна експертиза се установи и размерът на дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, а именно 476,14 лева, до която сума и предявения иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ се явява основателен и доказан. Искът следва да се отхвърли в частта за претендираното обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 20 дни за 2020 г. и 6 дни за 2021 г., доколкото в производството се установи, че за процесния период ищцата не е използвала 14 дни полагащ ѝ се платен годишен отпуск за 2021 г.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 18,38 лева, представляваща лихва за забава за периода 18.12.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, съдът намира следното:

За уважаването на предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже възникването и размера на главния дълг и изпадането на ответника в забава.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже погасяването на дълга.

Възникването на главно задължение за заплащане на дължимото в полза на ищеца трудово възнаграждение се установи в производството.

Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава след като бъде поканен от кредитора. В конкретния случай, по делото е установено, че ответникът не е изпълнил задължението си за заплащане на следващото се на ищеца

обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ, като следва да се има предвид, че работникът има право на обезщетение за неползван отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение, т.е. с факта на прекратяване на трудовия договор за него възниква правото да претендира заплащане на това обезщетение. Това обаче не означава, че задължението става изискуемо в същия този момент, а е необходимо работникът да предприеме съответните действия за реализация на правото си. С оглед паричния характер на обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ и съгласно правилата на чл. 84 ЗЗД за изискуемост на паричните задължения, следва да се приеме, че в случая не е определен ден за изпълнение и длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора (чл.84, ал.2 ЗЗД). Ето защо, в конкретната хипотеза е приложимо правилото на чл.84 ЗЗД за изпадане на длъжника в забава след като бъде поканен от кредитора. Когато липсва покана, лихвата се дължи от деня, в който е предявен искът – в този смисъл са и задължителните разяснения в ТР № 3/19.03.1996 г. по тълк.дело № 3/95 г. на ОСГК на ВС. В случая няма данни ищецът да е изпратил покана до ответника да му заплати дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск, поради което работодателят е изпаднал в забава едва с подаването на исковата молба. Предвид това, съдът намира, че предявеният акцесорен иск по чл.86, ал.1 ЗЗД за заплащане на сумата от 18,38 лева, представляваща лихва за забава за периода 18.12.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, е неоснователен и следва да се отхвърли.

По исковете с правно основание чл. 162, ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО вр. чл. 82 ЗЗД, съдът намира следното:

За уважаване на предявените искове с правно основание чл. 162, ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО вр. чл. 82 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че е работил по трудово правоотношение с ответника за посочения в исковата молба период, че е ползвал отпуск поради временна неработоспособност през твърдения период от 30.11.2021 г. до 13.12.2021 г., размера на дължимото обезщетение за временна неработоспособност, както и че твърдените в исковата молба действия и бездействия на работодателя във връзка със обявяването на болничния лист пред НОИ са довели до причиняване на вреди за работника, изразяващи се в неполучено обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г.

В тежест на ответника при установяване на горните факти е да докаже изпълнение на задълженията си като работодател във връзка с обработване и заявяване на предоставения му болничен лист пред компетентните органи, респективно заплащането на дължимото обезщетение за временна неработоспособност.

Съгласно разпоредбата на чл. 162, ал. 3 КТ за времето на отпуск поради временна неработоспособност на работника или служителя се изплаща парично обезщетение в срокове и размери, определени от отделен закон. Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 5 КСО осигурителят изплаща на осигуреното лице за първите три работни дни от временната неработоспособност 70 на сто от среднодневното брутно възнаграждение за месеца, в който е настъпила временната неработоспособност, но не по-малко от 70 на сто от среднодневното уговорено възнаграждение. Същевременно, съгласно разпоредбата на чл. 40а, т. 1 КСО документите и данните за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност или трудоустрояване се представят в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт от осигурителите, техните клонове и поделения и осигурителните каси - до 10-о число на месеца, следващ този, през който осигуреното лице е представило документите за изплащане на обезщетението пред осигурителя.

При тълкуване на горепосочените разпоредби се налага извод, че за да възникне задължението за работодателя/осигурителя за представяне на документи и данни за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност или трудоустрояване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, то осигуреното лице, в случая ищцата, следва да е представило документите за изплащане на обезщетение пред осигурителя, в това число и издадените му болнични листове за разрешен отпуск за временна нетрудоспособност.

В исковата молба са изложени твърдения, че ищцата е представила пред работодателя /ответното дружество/ издадения ѝ болничен лист за разрешен отпуск за временна неработоспособност за месец декември 2021 г./, работодателят не го е обработил, не го е изпратил към НОИ, в резултат от което и на ищцата не е изплатено обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г., нито от работодателя, нито от

НОИ. По делото не е проведено пълно и главно доказване на твърдените в исковата молба обстоятелства, а именно осъществени от служители на ответното дружество действия и/или бездействия във връзка със обявяването на болничния лист пред НОИ са довели до причиняване на вреди за работника, изразяващи се в неполучено обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г. Това е така, тъй като, както се посочи по-горе, за да възникне задължение за работодателя за представяне на документи и данни за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност или трудоустрояване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, то осигуреното лице, в случая ищцата, следва да е представило документите за изплащане на обезщетение пред осигурителя, в това число и издадените му болнични листове за разрешен отпуск за временна нетрудоспособност, което обстоятелство не се установи в производството. Дори напротив, видно от приложенията към молбата на ищцата от 13.10.2022 г., същите представляват оригинали на издадените на ищцата болнични листове от 30.11.2021 г. и 06.12.2022 г., т.е. доколкото оригиналите на болничните листове се представят от ищцата към молбата ѝ от 13.10.2022 г., то не е възможно същите да са представени и на ответното дружество за обработка и изпращане към НОИ, както се твърди в исковата молба. Действително в молбата от 13.10.2022 г. се посочва, че се представят копия от издадените на ищцата болнични листове от 30.11.2021 г. и 06.12.2022 г., но от преглед на същите документи, настоящият съдебен състав достига до извод, че представените от ищцата болнични листове, представляват оригинали на същите /същите съдържат мокър печат на лекаря, издал съответния болничен лист и подпис на същия лекар със син химикал/.

Предвид горното и доколкото настоящият съдебен състав приема, че процесните болнични листове от 30.11.2021 г. и 06.12.2022 г. не са били представени в оригинал пред работодателя, то и за същия не е възникнало задължение да обработи и представи същите пред НОИ, в срока по чл. 40а, т. 1 КСО.

Предявените искове с правно основание чл. 162, ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО вр. чл. 82 ЗЗД за сумата от общо 284,83 лева, представляваща дължимо обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г., следва да бъдат отхвърлени.

Предвид неоснователността на главния иск с правно основание чл. 162, ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО вр. чл. 82 ЗЗД, то неоснователен се явява и акцесорният такъв за лихва за забава върху сумата представляваща дължимо обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г., поради което и следва да се отхвърли.

По отношение на разноските в настоящото производство:

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноски в настоящото производство, като същевременно са представени и доказателства за извършването на разноски, а именно за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът „н ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца Д. Л. л, ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от 372,82 лева, представляваща разноски в производството пред СРС, съразмерно на уважената част от предявените искове.

От името на ответното дружество са претендирани разноски в настоящото производство, като същевременно са представени и доказателства за извършването на такива, а именно за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1920 лева. В полза на ответникът се дължат разноски в настоящото производство, съразмерно на отхвърлената част от исковете /на основание чл. 78, ал. 3 ГПК/ и съразмерно на частта, за която производството по делото е прекратено /на основание чл. 78, ал. 4 ГПК/.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК ищецът Д. Л. л, ЕГН *****, с адрес: *****, следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника „н ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, сумата от 294,47 лева, представляваща разноски в производството пред СРС, съразмерно на отхвърлената част от предявените искове и на прекратената част от производството по предявените искове.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът „н ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд, сумата от 506,09 лева, представляваща дължими държавни такси и разноски в

производството по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявените иски.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА „н ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на Д. Л. л, ЕГН *****, с адрес: *****, на основание чл. 128, т. 2 КТ, сумата от **3610,62 лева**, представляваща незаплатено трудово възнаграждение за месеците юли 2021 г., август 2021 г., септември 2021 г., октомври 2021 г. и ноември 2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 19.05.2022 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане.

Присъдената сума в размер на 3610,62 лева - незаплатено трудово възнаграждение за месеците юли 2021 г., август 2021 г., септември 2021 г., октомври 2021 г. и ноември 2021 г., представлява остатък от незаплатено брутно трудово възнаграждение за горепосочените месеци.

ОСЪЖДА „н ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на Д. Л. л, ЕГН *****, с адрес: *****, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от **179,88 лева**, представляваща лихва за забава за периода за периода 31.08.2021 г. – 18.05.2022 г., дължима върху главницата за неизплатено трудово възнаграждение, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за периода 01.08.2021 г. – 30.08.2021 г.

ОСЪЖДА „н ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на Д. Л. л, ЕГН *****, с адрес: *****, на основание чл. 224, ал. 1 КТ, сумата от **476,14 лева**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 14 работни дни през 2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 19.05.2022 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ в частта за претендираното обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 20 работни дни през 2020 г. и 6 работни дни през 2021 г. /разликата между

уважените 14 работни дни през 2021 г. и пълния заявен размер на неизползвания платен годишен отпуск за 2021 г. от 20 работни дни/.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. Л. л, ЕГН *****, с адрес: ***** против „н ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, осъдителен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на „н ЕООД да заплати на Д. Л. л, сумата от **18,38 лева**, представляваща лихва за забава за периода 18.12.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. Л. л, ЕГН *****, с адрес: ***** против „н ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, осъдителни иски с правно основание чл. 162, ал. 3 КТ вр. чл. 40, ал. 5 КСО вр. чл. 82 ЗЗД, за осъждане на „н ЕООД да заплати на Д. Л. л, сумата от **284,83 лева**, представляваща дължимо обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. Л. л, ЕГН *****, с адрес: ***** против „н ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, осъдителен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на „н ЕООД да заплати на Д. Л. л, сумата от **7,80 лева**, представляваща лихва за забава за периода 18.12.2021 г. – 18.05.2022 г., върху главницата за дължимо от работодателя обезщетение за временна неработоспособност за месец декември 2021 г.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, както следва: 1/ по иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ - за сумата от **9,88 лева**, представляваща разликата между първоначално заявения размер на претенцията от 3620,50 и размера на претенцията след допуснатото изменение на така предявения иск от 3610,62 лева; 2/ по иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сума, представляваща лихва за забава върху главницата за неплатени трудови възнаграждения - за сумата от **43,18 лева**, представляваща разликата между първоначално заявения размер на претенцията от 223,06 и размера на претенцията след допуснатото изменение на така предявения иск от 179,88 лева; 3/ по иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ за сума, представляваща обезщетение за

неизползван платен годишен отпуск - за сумата от **323,86 лева**, представляваща разликата между първоначално заявения размер на претенцията от 800,00 и размера на претенцията след допуснатото изменение на така предявения иск от 476,14 лева; 4/ по иска с правно основание чл. 86, ал. 1 за сума, представляваща лихва за забава върху главницата, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск – за сумата от **13,62 лева**, представляваща разликата между първоначално заявения размер на претенцията от 32,00 и размера на претенцията след допуснатото изменение на така предявения иск от 18,38 лева; 5/ по иска за главница, представляваща обезщетение за временна неработоспособност за м.12.2021 г. – за сумата от **65,17 лева**, представляваща разликата между първоначално заявения размер на претенцията от 350,00 и размера на претенцията след допуснатото изменение на така предявения иск от 284,83 лева; 6/ по с правно основание чл. 86, ал. 1 за сума, представляваща лихва за забава върху главницата, представляваща обезщетение за временна неработоспособност за м.12.2021 г. – за сумата от **6,20 лева**, представляваща разликата между първоначално заявения размер на претенцията от 14,00 и размера на претенцията след допуснатото изменение на така предявения иск от 7,80 лева.

ОСЪЖДА „н ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** да заплати на Д. Л. л, ЕГН *****, с адрес: *****, на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗД, сумата от **372,82 лева**, представляваща разноси в производството пред СРС, съразмерно на уважената част от предявените искове.

ОСЪЖДА Д. Л. л, ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати в полза на „н ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК, сумата от **294,47 лева**, представляваща разноси в производството пред СРС, съразмерно на отхвърлената част от предявените искове и на прекратената част от производството по предявените искове.

ОСЪЖДА „н ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** да заплати в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от **506,09 лева**, представляваща дължими държавни такси и разноси в производството

по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявените искове.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Решението в частта, с която се прекратява частично производството по гр.д. № 26159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд, в едноседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____